

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинові числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописки адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечором

Уряди — для публики, а не публика — для урядів!

Президія краєвої дирекції скарбу у Львові видала таке дуже важне розпоряджене для підвладних урядів: Задля жалоб тут подаваних, а відтак дуже часто потверджених слідством дисциплінарним, або реляціями краєвих інспекторів, пересвідчила ся президія краєвої дирекції скарбу, що суть при урядах податкових функціонарі, котрі не зважаючи на обовязки, накладані на них приписами, інтересом служби і взглядами приличности, поступають зі сторонами платячими (контрибуентами), іменно зі стану селяньско-го, в спосіб менше прихильний, часом навіть неприхильний, на кривду сторін, а що більше, що нетактовне поведене зі сторонами викликувало вже нераз со-блазн і цілком оправдане обурене.

Рівнож дійшло тут до відомости, що функціонарі деяких урядів податкових не мають стілько терпеливости, щоби сторонам уділяти потрібних пояснень і від-правляють з річим тих, котрі хотять платити податки або належитости, если пора припізнена, або если сторона не має стілько готівки, скілько потреба на за-плату цілої належитости.

Реляції краєвих іспекторів, а та-кож кілька слідств дисциплінарних з по-слідних часів виказали, що деякі урядни-ки податкові промавляють до селян сло-вом „ти“, часто бувають нечемні, ужи-вають прізвищ, а також неприличних проклонів, забуваючи на се, що таким поведенем не лиш кривдять сторони, але також обиджують свою власну гідність і повагу уряду.

Такого поведеня президія краєвої дирекції скарбу не може ніяким чином похвалити. Адміністрації скарбовій му-сить на тім много залежати, щоби пу-блика, котра поносить тяжкі жертви для скарбу державного, була завсїгда пере-свідчена, що ті жертви суть справедли-ві, бо законами наказані. А знов публи-ка має всяке право жадати, щоби від неї відберано ті жертви з увзглядненем що найменше єї почутя власної гідно-сти та щоби роблено їй всякі можливі полекші.

Для того поручає президія краєвої дирекції скарбу як найострійше, щоби кождей урядник скарбовий а іменно кож-дей функціонар урядів податкових посту-пав зі сторонами поважно а при тім привітливо і завсїгда був готов їм по-служити. Уряди суть для публики, а не публика для урядів. Кожду сторону тре-

ба терпеливо вирозуміти і уділити їй бажаних пояснень; рішучо не вільно збувати сторони нічим, если не має при собі стілько грошей, щоби заплатити ці-лу задлеглисть, іно треба прийняти від неї се, що в даній хвилі може зложити. В таким случаю треба стороні пояснити, що мимо частинної сплати акція ексекуцій-на мусить дальше вести ся, если взагалі вже була заряджена, аж доки решта не буде стягнена, з виїмкою, если власть компетентна признасть відповідним вздер-жати ексекуцію. Тут надає ся нагода виконати дальший обовязок служби і привітливости супротив сторони, с. е. вказати їй, під якими услівями, в який спосіб найменше коштотний може по-старати ся о проволоку до заплати оста-ючої задлеглисти.

Президія краєвої дирекції скарбу строго збороняє функціонарям урядів по-даткових виходити з льокалю урядового так довго, доки всі контрибуенти, котрі явили ся, не будуть в спосіб відповідний відправлені, іменно коли йде о особи, що мешкають по-за осідком уряду. Осо-би мешкаючі в місци осідку уряду, не бувають, після досвідку, влізливі, скоро бачать, що чужосторонні численнійше зій-шли ся. Однак если би й така особа, що мешкає в місци, домагала ся, щоби єї

15) **ПЕРШІ ЗОРІ.**

ПОВІСТЬ.

Написав Теодот Галін.

(Дальше.)

— Сподобав ся? Такий, такий, най не ка-жу!... То ти вже иньших не видиш? — Ну, чи чув хто таке? — заломала мати руки. — Ти може вже в ним що уклала!?...

— Уклала не уклала, а з ним бави-ти ся буду. Ви мені сего не забороните! — сказала дівчина гнівно, зірвала ся з крісла, ли-шаючи рамці на божу волю. Рамці упали на підлогу.

— Ти куди?! — крикнула добродійка злісно. — Тут маєш сидіти, злінице! Чого роботу кидаєш? Ані в місця мені! — Добро-дійка заступила дівчині дорогу. Ірина нараз голосно заридала, не так сіла як упала на ка-напу і закрила лице фартушком. Добродійка погамувала ся. Їй стало жаль дочки, вона змовкла і почала лишень неспокойно ходити по комнаті, то до шафи, то до комодки, тут склян-ками подавонила, там щіткою влопотіла, і все гайсала по кутиках.

В тім рипнули кухонні двері, і служниця Параска всунула чорну блискучу голову в комнату.

— Панич прийшов! — сказала вона сквалпно, аж немов задихана.

— Що за панич? — спитала добродійка рівко.

— А той чорнобривий — відповіла служ-

ниця і лукаво усміхнула ся, однак в задиво-ванем спостерегла, що панночка сиділа мовчки на каналі, не рушала ся навіть, і лишень усе десь дивила ся, відвернувши личко.

— Чорнобривий! У тебе кождей зарав чорнобривий! Вона на брови дивить ся, непо-трібниця одна!...

— Та той, що вже приходив — перебила служниця ображено.

— Най іде до сая! — розказала добро-дійка роздражненим голосом. Голова дівчини зникла.

— Ну, йди приймай его! — сказала ма-ти до дочки зневажливо. — Я не вийду, бо бою ся за себе — додала добродійка і зачала порати ся коло часописий. Листки страшенно зашелестіли.

Ірина не рушала ся.

— Чуєш? Утри лице тай іди, бо я не вийду — повторила мати переконуючим голо-сом, вже лагіднійше.

Дівчина встала; мовчки підійшла до зер-кала і побачила, що заплакана; оченята аж менші стали! Треба було вмити ся, пригладити волос і трохи напушити горячі лица.

Аж за якийсь час Ірина повільними кро-ками, непевно, увійшла в саялю, де трохи не-терпеливо, в суперечними думками, чекав Циль. Обережно, в допитливим позором він стрітив Ірину. Вона заплакана! Чому? — подумав він і єму стало важко на душі.

— Вибачайте, що я знов навідав ся до вас — сказав Циль, майже шепнув, вклонив-ши ся низько. — Однак я хотів вам принести

одну маленьку новинку. — Він слабо усміх-нув ся. Попередний довірчивий тон десь щез. Циль не нагадав Ірині, що вона казала при-ходити з книжками. А в него справді була в руці книжка. Ірина завважила її.

— Се та новинка? — спитала вона по-даючи єму кінчики пальців. За сим минула его, обійшла стіл і стала на другім боці стола, поклавши руку на ручку фотеля.

— Се я вам приніс щось до читаня, але опріч того ще щось. — Циль виймив з книж-ки коверту. — Се запрошене на вечерок.

— Академичного Товариства? — спита-ла Ірина немов трохи урадована і обережно приступила до стола, ввляла запросини з непе-вної руки Циля тай зачала читати.

— То отже вже за... за десять день? — сказала Ірина і аж тепер подивила ся Цилеві просто в очи.

— За десять день — відповів він маши-нально, а в самого серце зачало бити ся дуж-че. — Ви сумні нині, Ірино! Я не в пору прийшов. Позвольте же ще лишень хвилинку побути з вами. — З сими словами він понав книжку на стіл і не чекаючи на вівване, сів. Ірина також опустила ся недочутно на краю фотеля.

— О, ні! — сказала вона по хвилі зму-ченим голосом. Се „ні“ відносило ся до его сумнівів. Циль повеселів. Однак обоє змовкли. Він нишком подивив ся на Ірину. Вона десь блукала позором межі вавонками, що стояли на вікні. Циль бачив перед собою її принадний профіль, ясноволосі кучерики, тонкий носик,

справу того самого дня полагоджено, то се мусить наступити.

При тім звертає ся увагу урядів податкових, щоби контрибуентів відправляли в тім порядку, в яким згодошують ся до урядника ліквідуючого, взглядно до каси.

Відтак поручає ся всім підчиненим органам, щоби залишили промавлати до осіб дослих словом „ти“, о скілько з ними не суть посвоячені або близше знакомі: тим більше треба оминати всякі слова простакуваті або обидливі.

А если би тут і там лучило ся, що сторона острійшого темпераменту хотіла би викликати в уряді заколот і урядника або урядників провокувати і вивести з рівноваги, тогді треба найбільше бути осторожним, щоби не стратити потрібного спокою і словами поважними звернути увагу сторони на невластивість її поведення, а евентуально також на заслідки. Аж коли би сторона доконьче хотіла викликати скамдал, треба зажадати інтервенції місцевої влади політичної або судової, або органів безпечности.

Всі підчинені функціонарі мають обовязок, точно придержуватись повисших заряджень, котрих виповнення президія краєвої дирекції скарбу строго буде наглядати.

Таке розпорядженє придало би ся дуже і на Буковині.

По 20 літах істнованя

дня 20. і 21. листопада с. р., академічне товариство „Союз“ устроїло дводневе святю. Двацятьлітні роковини основаня сего товариства не надавали ся на обхід якого ювілею, але подали дуже добру нагоду до устроєня академії, концерту і забави.

„Академія“ та відбула ся з полудня 20. с. м. в прикрашеній цвѣтами салі „Народного Дому“ в присутности старших Русинів, гостей і членів Союзу. Складала ся она з привітної промови голови „Союзу“ М. Желехівського, відчиту Ів. Коестецкого про історію „Союзу“,

милі хоч трохи побліди усточка, білу шийку — цілий той невимовно хороший образок, котрий називав ся Ірина, і в котрім дихала душа прихильна сму!

— Однак позвольте мені спитати, вас ніні щось смутить, Ірино? А я може міг би допомогти! — сказав він мягко, але немов докірливо.

— Ні, ні! — ухилила ся Ірина і ніби з цікавостію сягнула за книжкою, що їй привіє Циль. То були вірші. Ірина зачала перегортати листки.

— Ви, запевне, будете на нашім вечері — завважив Циль.

— Ледви! — хитала Ірина головою. — А в тім, то залежить від мамці.

— Справді? — засміяв ся Циль. — То значить, що коли воно залежить від матери, то іде о те, аби донечка забажала.

— Не все так! — сказала Ірина з притиском. — Де-коли ми ровходимо ся в наших бажанях — додала вона звільна, не відриваючи очий від книжки.

— А перший танець на вечері дозволити відтанцювати з вами?

— Не знати, чи ми будем.

— Але на той випадок, коли прибудете?

— Мені все одно, з ким я танцюю... Най буде!

Циль зморщив брови. Що се таке? Що се за переміна?... У него майже відійшла охота далі балакати. — Хіба я їй чужий пісмі всего?... Але ні! Се перехідні химери. Вона хоче нині оттак, з доброго дива,

промови д-ра Дутчака, привітних бесід відпоручників товариств „Ватра“, Arminia, Akademische Lesehalle і Ognisko, та гарного відчиту члена Союзу Т. Галіпа про се, чого може і повинна вимагати суспільність від руского студентского товариства.

Ся „академія“ зробила на вібраних поважне вражінє. На академію прийшло кілька привітних телеграм і писем.

Вечером того-ж дня в салі товариства музичного відбув ся концерт, уряджний заходом Союзу, а силами руско-народного театру. З Коломиї, де тепер наш театр перебував, приїхала добірна 16-ка співаків нашої сцени, зложена з таких сил, як пп. Лопатиньска, Радкевичівна, Фіцнерівна і и., а з панів: Ольховий, Рубчак, Григорович і и. Концерт почав ся привітом М. Копка, мішаним хором з басовим сольом. Зараз зразу зложив хор доказ, що хоч нечисленний, але має голоси прекрасні і в більшій часті добре вишколені. Жіночі соля пань Лопатиньскої, Фіцнерівни а особливо Радкевичівни з єї незвичайним, прекрасним альтовим голосом о широкій скалі дуже сподобали ся. Відтак завдяки нашим співакам досить численно вібрана публіка черновецька і посторонна мала нагоду пізнати цілі „Вечерниці“ діло музичне Ніщиньского на мішані, жіночі і мужескі хори, котрі принято загальним вдоволенєм і оплесками. Рівно-ж гарно виконано „Завіщанє“, хорал Вербицького, дуєт „Запорожець за Дунаєм“ і пісню Лисенка: „Рева та стогне Дніпр широкий“. Знаменито грав на скрипці п. Шліттер, а п. Гржималі був недорівняним супровідником на фортеп'яні. П. Лопатиньский віддеклямував дуже гарно „Празник у Такові“ і „У тієї Катерини хата на помості“. Живописний, народний етрій співаків і декляматора доповняли те вражінє, яке концерт зробив на публіку, між котрою ми бачили між иньшими і президента краю графа Гоеса.

Від р. 1892, коли то славна 12-ка львівского „Бояна“ давала концерт в Чернівцях, тут руского концерту не було. З причини недостачі меткого дрігента годі зложити свій власний хор, хоч співучі сили певно найшлись би; отже за остатний концерт черновецькі Русини мусять бути вдячні так артистам руского театру, як і Союзови, що устроєнем концерту заняв ся. Виринула думка, котру загально радо принято, щоби руска трупа театральна з весною приїхала, дати з кільканайцять театральних вистав в Чернівцях. Руского театру ми також не видали тут уже з десять літ, а для розбудженя живійшого руху між Русинами

губи дуги. Дівчата так иноді мають до себе; хоч меду давай, не поможе!

Циль знов нишком глянув на Ірину. Вона читала, губки кивали ся при читаню, брівки трохи морщили ся, личко румянило ся. — Яке воно миле! — подумав він. — Бог знає, що вона, сердешна, сьогодні погослила, бо чи мало тих житєвих кольочок, що не дають безжурно прожити час межі сходом а заходом сонця! І тут ще й я мав би їй докоряти?...

Циль зачав розгадувати, що нині в Іриною могло було стати ся. Він малював в своїй уяві різних ворогів, що ніби-то затроюють жите милої, і бажав стати їй местником. Але цілковита непевність, що-до тих мнимих ворогів обернула ся в безконечний жаль над безборонною, страдальною дівчиною! Любов до неї росла що-хвилини, з кождим ударом живчика. Циль уже був не лишень її невільником, але й її оборонцем, її охоронителем! Вся душа єго наповнилася с одним звуком: Ірина!...

Циль нервово сягнув за Ірининим альбомом, що лежав на столі посеред оводобних книжок, виймив оловець і щось зачав писати.

— Що ви там пишете? — спитала Ірина прудко. На її устах виступив стриманий усміх.

— Ще щось пишу вам на памятку. Забираю місце другим людям — відповів Циль, не перериваючи писаня.

— Хто знає, що ви там пишете. Уже досить! Ви пишіть ліпше для свого альбома от-сі стихи:

він би тут дуже придав ся. Ми сподіваємо ся, що Руєка Беседа у Львові і заряд театру возьмуть під розвагу питанє, чи не приїхати-б театрови до Чернівців.

Дня 21. с. м. в прекрасній салі на Стрільниці в Чернівцях урядив Союз веселу забаву з танцями при грі войскової оркестри. Танцювало звиш 40 пар до самого рана.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 22. листопада 1895. р.

Директором гр. пр. сучавської гімназії іменував цісар — як нам телеграфічно доносять — гімназьяльного професора Стефана Репту.

Черновецька рада громадска іменувала о. Євгенія Семаку, гр. пр. адміністратора у Вителівці, кіцманьского повіту, катихитом при 6-кл. народній школі на ул. Семигородській в Чернівцях.

Посвяченє гр. пр. гімназії в Сучаві відбуло ся торжественно дня 19-го с. м., яко в день іменія Є. В. Цісареві. Голова будівничого комітету, правительственный радник Вільгельм Помпе повитав сердечними словами президента краю гр. Гоеса, в котрого руки передав новий гарний будинок, збудований коштом гр. пр. релігійного фонду. Президент гр. Гоес у своїй відповіді висказав надію, що нова гімназия буде справдішним місцем для науки молодіжи, а дирекція і всі професори будуть певно старати ся, щоби молодіж не лише приговети до будучої кар'єри, але щоб та молодіж була релігійна, моральна і патріотична. В волоскій мові напівнув президент німецьку молодіж, щоби також навчила ся волоскої мови, бо „ти тільки рази чоловіком, кілька мов говориш.“ Співнувши ще основателя бук. гр. пр. релігійного фонду цісаря Йосифа II., виїс оклик в честь цісаря і цісареві, котрий всі присутні трикратно повторили. По огляданю нового будинку відбув ся в великій салі гімназії ппр. а хор учеників відспівав кілька пісень, опісля наступили відчити, промови і тоасти. Ціле торжество мало ціху патріотичну.

Регуляція Прута. В державнім бюджеті за рік 1896 вставлено на регуляцію Прута на Буковині суму 20.000 зр. При дебаті заявив президент міністрів, що правительство також в слідуєчих роках на ту ціль буде видавати відповідну суму.

На що мені женити ся?

На що мені братись?

Будуть з мене молодого

Козаки сьміятись...

Ірина не без труда прочитавши се місце, перервала, покляла пальчик на точку і цікаво подивила ся на Циль, що він на се скаже. Циль, однак, мовчав і лишень тонко усміхнув ся. У него в умі блиснула гадка, дуже важна в ту хвилину! — Ірина задрісна тай годі! — подумав він; — не довіряє... Звідсіля сльови! — закінчив він, торжествуючи, що знайшов причину її смутку.

— А отсю пісню я граю на фортеп'яні — обізвав ся Ірина трохи перегада і з книжкою в руді підійшла до інструменту.

— Хочете, аби я грала?

— Грайте! — відповів Циль коротко. Єго позір слідив за нею, мрійливо, страстно. Ірина завважила сей позір; він дійшов до її серця; мимохіть звернула вона очи на вродливого товариша і зрадила свої ніжні чувства. Однак, прудко спізнавши, що сего мабуть не було треба, відвернула личко і надула губки. А Циль лишень вус крутив.

Ірина зачала грати, спочатку недбало; опісля, однак, оживила ся її гра.

— Маю я тут один краєний кусень — сказала вона і зачала перебирати ноти. — Ану, побачимо як воно піде.

То були угорські рапсодії Ліста. То були ті чудовні звуки немирущої слави, котрі людским серцям подарувало сумне племя столітних жочівників, вигнанців Індії, то були

Свято Міцкевича буде дня 29-го с. м. об-ходить польське акад. товариство „Ognisko“ музикально-декламаторским вечерком.

Презенти одержали на опорожнені парохії Раків о. Савин Теодорович, на Дулиби о. Ксен. Сосенко, а на Рожиска о. І. Зазуляк.

На загальних зборах акад. тов. „Січ“ у Відні вибрано новий виділ в слідуєчий спосіб: голова Кость Гукевич, студ. акад. лісної, заступник Йосиф Партицкий, канд. прав., писар і господар Іван Грабовельский, студ. акад. лісн., каснер др. Ярослав Бурачинський, бібліотекар Ераст Бурачинський, студ. акад. лісн.; заступниками віділових вибрані: Модест Левіцкий, слух. прав., і Мирон Кордуба, слух. філ.

Загальні збори товариства „Львівський Боян“ у Львові відбули ся дня 8-го с. м. В дискусії над справозданем виділу між иншими підніс п. І. Копач, що „Боян“ виступає при уряджуваню концерту в пам'ять Тараса Шевченка агресивно. Перше був комітет зложений з делегатів всіх руских товариств, а цілий чистий дохід ішов на степендю Шевченка, а тепер взяв все „Боян“ в руки, не допускає нікого иншого, а на степендю іде лише 40—50 зр., против чо-го закладали тов. „Ватра“ і „Сокіл“ свій протест, але в н доси нічого не поміг. Бесідник поставив внесенє, котре прийнято, щоби тов. „Львівський Боян“ на будуче не висупало агресивно в справі уряджуваню концерту у власнім заряді. До нового виділу вибрано головою проф. Володимира Шухевича, заступником д-ра Стефана Федака, дріґентом о. Стана Нижанковского, дальше п. Е. Барвінську, Галю Огоновську, Ф. Колесу, С. Паньковського, І. Копача, а заступниками віділових Ю. Тобилевича і Б. Рихвицького.

Брак кандидатів до стану св'яченичого показав ся сего року іменно в Станіславській і Перемській дієцезії, задля чоґо прийнято в одній і в другій кількох укінчених гімназиях без іспиту зрілости на богословіє. Особливо-ж в станіславській дієцезії проявляє ся той брак, так, що вже в минушнім році приймаю без іспиту зрілости і не було ким замістити принадаючих на станіславську дієцезію місць в рускій колегії в Гімні. А й з тих, котрих прийнято на станіславську дієцезію, не всі були приналежні до тої дієцезії. Межи латинськими дієцезіями, то іменно жалують ся в тарнівській дієцезії на брак кандидатів до стану духовного, так, що в сім році в дієцезальній семинарії духовній кілька місць не обсаджено.

В справі еміґрації селян відбув ся дня 14-

ті чарівничі циганські жалі, від котрих лагідніють змії, і після котрих людська душа, погорджаючи дрібничною дійстністю, хиба тужить за небутем ірвани...

Ірина не переставала грати, аж поки втомлені пальчики не пригадали їй застановити гру. Але вона ще довго просиділа перед інструментом і довго ще промовчав на своїм місці Циль...

На дворі змеркало ся. Треба було засвітити. Ірина підвела ся.

— Хороша гра? — спитала вона зрушено. Циль мовчав і лишень ледви завважно покивав головою. В его очах блищав ся якийсь рідкий огонь — то був догораючий відблиск вражінь.

— Ти мене любиш? — спитала Ірина голосом, в котрім легко ватремтіла жалість. Дівчина стояла; у неї в руках були ноти; вона їх наміряла покласти на місце.

— Люблю! — відповів Циль майже пошепки і все дивив ся завмираючим повором на ноти. Ірина пригладила кучері, що спадали на щоки і пішла далі покласти рапсодії на місце.

Циль прудко встав, страстно поцілував дівчину в руку і пішов. Ірина востала ся сама і довго ще боролася з собою.

(Дальше буде.)

го с. м. у Львові довірочний збір, на котрім мав др. Олесків відчит о своїй подорожі по Америці. Всі присутні признали, що годі безчинним придивляти ся громадній еміґрації, продажі майна за безцін жидам, використовуваню селян підчас подорожі безсовістними спекулянтами і вандрованю їх в сторони, де не находять занятя. Вибрано длятого осібний комітет, котрий має занятя ся посередництвом при продажі недвижного майна, улекшати продаж землі не жидам а другим селянам, вказати селянам яко ціль еміґрації краї, де могли-б найти лішшу долю, і обезпечити їм полєкші в подорожі. Зрештою в тій справі появить ся небавом відповідна книжка д-ра Олеськова, в котрій будуть містити ся добрі і відповідні ради для еміґруючих селян.

Виділ філії тов. „Просьвіти“ в Тернополи уконструовав ся, вибравши на голову о. Евстахія Цурковського, гр. кат. пароха з Настасова, заступником о. Володимира Громницького, сов. кон. і гр. кат. пароха в Тернополи, секретарем о. А. Глодзиньского, професора господарства в семинарії учительській, бібліотекарем о. Я. Вашика, катихита при женській школі віділовій, а каспером д-ра Станіслава Дроздовського, концієнта адвокатского.

Нещасливий випадок на залізници. Залізничним потягом їхав дня 20-го с. м. до Черновець Євгеній Сочеван. На стації Задуче він висів, а коли потяг рушав, хотів вискочити на машину, щоби не остати ся. В тім дістав ся якось під колеса і за хвилю его машина цілком роздавила на смерть. При нещаснім найдено карти на імя Євгеній Сочеван. Догадують ся, що то его імя. Судова комісія сконстатувала смерть і удала ся до черновецкого маістрату о винайденє его родини. Бже стверджено, що то 48-літній Євгеній Сочеван, син судового ад'юнкта.

В справі еміґрації до Бразилії виїхав сими днями львівський академик Лев Турбацкий до Італії. З листів, писаних до него з Італії, виходить, що ніхто не повивен тепер рушати ся з Галичини до Бразилії без карти корабельної. Нові еміґранти, котрі ще не висані у агента Сільвіє Нодаріого або недавно висали ся, зможуть виїхати до Бразилії аж десь з весною. Нодарі має записаних до тисяч родин уже давнійше, котрі від кількох місяців чекають в Італії на відїзд, отже передовсім мусить їх виправити.

Приватна доцентура. Міністер просьвіти потвердив ухвалу професорів права львівського університету що-до допущеня д-ра Александра Долинського яко приватного доцента австрийского права приватного, Потверджене се оголошує Gazeta lwowska з 20 листопада. Після звичайного порядку що лиш тепер може др. Долинський (на місці пок. Олекс. Огоновского) оголосити виклади. Тимчасом се вже мусіло стати ся скорше, коли Дьло каже, що на рускій виклад д-ра Долинського не записав ся аві один Русин. Ся часопись додає тут від себе таку замітку: „Руска молодіж дала тим пізнати, що она поважно глядить на справу руских викладів, — она не хоче знати про ніякі експерименти з рускими катедрами... Рускі катедри — для Русинів! А коли хто з ворогів наших каже, що мов то між Русинами нема людий на катедри університетські, то ми ему у відповідь скажемо: Нехай нам нині даний буде наш університет, ми всі катедри на всіх виділах обсадимо своїми людями, а певно наш університет не буде гірший від польского... І розділ львівського університету на рускій і польський — нині Русини мусять поставити в свою програму!“

Кепска метода непринимає діяльних людий в члени наших просьвітних товариств — давала нам завсїгди перед свїтом свідощтво великої задофаности і нетерпимости. Тому кілька літ не прийнято в члени „Просьвіти“ д-ра Франка і кількох молодих, талановитих і характерних людий; сего місяця не прийнято знов вельми спосібного і вже тепер заслуженого своїми працями Вячеслава Будзиновского в члени „Просьвіти“. Ми розуміли би, як би тих людий, з переконання радикалів, не хотіли прийняти в якесь політичне товариство нерадикальне, але що їх не приймають у Просьвіту, котра потре-

бує тільки робітників, то се вже обяв поганій, не лицюючий людям, котрі вірять в свою силу і непохибність своїх пересвідчень. З тої причини справедливо жалує ся „Радикал“ на задофаність тих, що не приняли п. Будзиновского в члени „Просьвіти“. Львівські товариства потребують доконьче імпорту людий свїжих, молодих, метких, охочих до праці, а тимчасом молодих знеохочує ся. То метода лиха і шкідлива.

Льокальна залізниця Львів-Клепарів-Янів. Дня 18-го с. м. відбула ся комісія технічно-поліційна на льокальній залізници Львів-Клепарів-Янів, котра узнала, що будова тої залізници і переведена цілком добре. Замість звичайних торжеств при отвореню залізници дня 21-го с. м. зложила дирекція Гіпотечного Банку 300 зр. в користь бідних міста Львова, а 100 зр. для бідних міста Янова. Стацію янівську посвятили дня 16-го с. м. місцеві св'ященники обох обрядів.

Кровавий драмат родинний відограв ся дня 11-го с. м. в Дублянах під Самбором. Тамошний селянин Андрій Завадский довідав ся, що его жінка, з котрою вже від довшого часу жив в незгоді, відвела одну свою корову з обійстя чоловічиного до своєї матери. То так розлютило Завадского, що вхопивши виострену косу, побіг до теці, аби відобрати корову і при тій нагоді зімстити ся на жінці. Прибігши під хату застав засунені двері і то збільшило его гнів. Він виважив двері і вбіг до хати та замахнув ся косою на жінку. Жінка, притулившись до себе двоє малих дітний, присіла в куті хати, щоби охоронити ся від смертельного удару. Однак Завадский ще більше розлючений тою перепонюю, попав в таку скаженість, що одним ударом розтяв голову своєї дволітній дитині, а відтак тяжко покалічив тецу. В часі тої різні з'явив ся в хаті брат Завадского і кинув ся на убійника, щоби ему вирвати з рук косу. Зачала ся бійка, в котрій брат так незручно потягнув до себе косу, що здер Завадскому майже пів шкіри з волосем з голови. Убійника арештовано.

Весільний застав. В Закопанім впровадженій такий звичай: кождий жених складає у св'ященника 5 зр., яко „застав“. Що значить то застав? То єсть застав за приличне захованє весільних перед сльбом. Коли всі прийдуть до перьви тверезі, без сьміхів і галасу по дорозі, то пятак вертає до кишені молодого (жениха). В противнім разі вже єї більше не побачиш, бо піде на відмалюване і потреби церкви.

Нещасливий випадок. В Ясеневі пішов 15-літній паробок Симен Костишин в товаристві Стефана Павлишина копати глину. Павлишин остав ся перед ямою. Коли Костишин порушив лиш зверха глину рикалем, осунула ся ціла маса і впаде ему на груди. На крик Павлишина надбіг з ліса Кость Шеремета і взяв ся разом з Павлишином ратувати нещасливого, але вже було за пізно, бо Павлишин вже не жив.

Нещастє на морю. Італіянський паровець „Сольферіно“ віз 1200 еміґрантів до Бразилії. Коло Гібральтар наїхав на скелю і розбив ся, причім погбло двацять осіб, решту ураговано.

Електричну фабрику фальшивих грошей вкрито в Міхельбах в Долішній Австрії. Та фабрика уходила в очах свїта за млин, а тимчасом вироблювано в ній гільдени, корони і двацятки сотиків. Управителем фабрики був електротехнік Лінсмаер, що мав під собою кількох робітників. Фальшиві гроші пускав в обіг столяр Ендліґер. Всіх спільників увязнено, а фабрику, мимоходом сказавши, знаменито уряджену, замкнено.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

—o—

Відень, 22. падолиста. На вчерашних авдвенциях приймав цісар також ґр. Гогенварта. — Цісарєва принімала вчєра в осібній аудієнції амбасадорів Росії і Іспанії з женами; окрім того президента міністрів ґр. Бадєніого, амбасадора Пасєтіого і секційного шефа Сечєна. — Цісарєва відїжджає дня 25-го с. м. до Кат Мартец.

Загреб, 22. падолиста. Архикнягиня Блянка, жена архикнязя Леопольда Сальватора, породила сина. Матір і дитина здорові.

Відень 22. падолиста. Англійський амбасадаргороді Куріе відвідав в переїзді Гр. Голуховського і відїхав в ночи до Царгорода.

Любляна, 22. падолиста. Вибори до сойму з сільської курії вже покінчені. Всі вибрані посли належать до консервативної словінської партії.

Будапешт, 22. падолиста. (З посольської палати.) В відповіді на інтерпеляцію Гельфіого в справі ситуації на Балкані підвіс президент міністрів Банфі однодушне становище всіх держав. З огляду на їх потішачий успіх, іменно що Туреччина уоружила значну часть своїх війск для пригнетення порядку. Дальше вказав президент міністрів Банфі на однодушність держав в справі удержання мира і status quo на Вскоді. а в сій цілі задумують они вислати кораблі на середземне море, до чого прилучить ся також Австро-Угорщина. Сей крок безперечно прислужить ся заспокоєню думок. Міністер надїе ся, що Туреччині власть ся привернути порядок, в чім еї будуть всі держави піддержувати. Палата прийняла відповідь до відомости.

Будапешт, 22. падолиста. Після виказу місячних кас було в часі від 1-го липня до 30-го вересня с. р. доходу 124,423.955 зр. (проти 127,405.814 зр. в тїм самім часі минушого року), розходу 123,423.910 зр. (проти 129,599.250 зр. в тій самій періоді м. р.)

Будапешт, 22. падолиста. В комітаті Естреб-Сарос був великий огонь. 204 домів, 500 загородів і багато худоби згоріло. Також люди пали жертвою огню. Шкоди величезні.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
мас на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодїжи, міщан і селян, редактовану
Омелянном Поповичем
року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом
за 9 зр.
— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

Др. Ст. Квятковський,
б. оператор
на ц. к. хірург. клівіці Більрота, Гуссенбавера,
б. сулл. секундар радника двору Дітеля, б. аспі-
стент проф. Фінгера в ц. к. публичнім шпиталю
у Відна
осїв ся в Чернівцях яко спеціаліст
для хірургії, спеціально також для слабостей
органів мочи (нирок, міхурів).
Ординує при ул. ратушеві ч. 16.
від 1—4 год. пополудня.
Для бідних безплатно від 8—9 год. зрана.
(5—6.)

ПРАВДА
ВІСТНИК
політики, науки і письменства, виходить
двічі в місяць по ціні на рік 4 зр., на пів
року 2 зр., на чве ть року 1 зр.
У Львові, улица Академична, ч. 8.

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,
засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішних
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
н. ст. вересня 1892 р.
„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх чле-
нів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо про-
тив шкідливого впливу під найприступнійшими услівями
і почислює можливо найнижші премії.
Всякі шкоди ліквідують ся і ви-
плачують ся сейчас по пожарі.
Зголошення о удїлені агенції в місцевостях, де нема
агентів „Дністра“, принимають ся.

Сими днями вийде
ілюстрований буковинський православний
КАЛЕНДАР

на рік переступний
1896
Ціна 50 кр.
— (З пересилкою 55 кр.) —
Зміст.
Календар історичний. — Календар астро-
номічний. — Календар церковний. — Сьвята ру-
ські і римські, (червоно друковані), схід і захід
сонця, відміни місяця, погода. — Календар жи-
дівський. — Помінальний календар славних Ру-
синів. — Дім цісарський.
II.
Наші гроші і важїйші заграничні. — Мі-
ри і ваги (нові і старі). — Телеграфічні припи-
си. — Почтові приписи. — Приписи желїзничі.
— Скалі стемпльові. — Належитість від вписів
гіпотечних. — Плян їзди на желїзницях.
III.
Для науки і забави.

Головосїки сьв. Івана Хрести-
теля. (З лірика Ю. Федьковича з новим пор-
третом поета). — О. Ерофтей Федоро-
вич. (Житєпись з портретом). — Нова уста-
ва о хованю худоби. (Популярна наука).
— Як закладати крамницї? (Популярна
наука). Розмова Читальника з Іва-
ном Байдужним. — Про катастер
рунтовой. — Що людий еднає? (По-
вістка Д. М.) — Правда. (Повістка Є. Я.) д-
Дещо з господарства. — Стихи. —
Сьмїшне. — Ілюстрації.
IV.
Найдокладнійший шематизм буковинський.
V.
Оповіденя.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львов
Костем Паньковским, вийшли доси сї книжочки
разом чисел 13):

- Байки Евгена Гребїяки (10 кр.)
- Маярї, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)
- Пролїсок, поезїї Павла Граба (20 кр.)
- З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
- Що то є господарність — Герінга (пере-
клад В. Герасимовича) 20 кр.
- Поезїї Осипа Маковея (20 кр.)
- Оферма, оповідане его-ж (10 кр.)
- Твори Івана Сурика, череклад з російского
(10 кр.)
- Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
- Писаня Василя Кулика (10 кр.)
- Чернеча республика на Афонї — Василя
Щурата (10 кр.)
- Нарід в неволї (то що було друковане і в
Неділі) — 10 кр.
- Микола Палкин Льва Толстого, оповідане
10 кр.)

Останні романи Г. Сїнкевича. Два відчити
М. Грушівського, читані в львівськїм „Клубі Ру-
сїнок“. Видане Василя Луїча. Накладом ред.
„Зорї“. 16°. 50 стор.

Твори Степана Руданського. Том I. Піснї.
Приказки. Прислїва. Байки. Бібліографічний по-
казчик. Заголовки „Сьпівомовок“. Видане М. Ко-
мара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16°
192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Вибір поезїй
ля народу. Частина друга. — (Книжка тов.
„Просьвіта“ у Львові чч. 184—185) мал. 8° 136
стор. Ціна 20 кр.

Повїстки і ескїзи з українського життя —
А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8°
Стор. I—IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом ре-
дакції „Зорї“ у Львові, мал. 8° 68 стор. — Ці-
на 30 кр.

ТОВАРИСТВО „ПРОСЬВІТА“
при зближаючих ся іспитах в школах
народних подає до відомости Сьвітл. Рад
Шкільних, Впов. сьвященників, катихи-
тів, учителїв і родичїв, що книжки на-
кладу товариства, призволені кр. Радою
шкільною на премії для учеників, крас-
но оправлені з позолоченими берегами,
можна купити в канцелярії товариства
при улиці Вірменській ч. 2 по слїдуючїй
ціні:
Роскази про сили природи 20 кр. Оповіданя о жи-
тї сьв. Бориса і Гліба 20 кр. Повїстки для дїтей
27 кр. Сестра 15 кр. Байки 22 кр. Істория Руси
ч. I. 25 кр. Істория Руси ч. II. 23 кр. Лен і ко-
лоплї 24 кр. Рогата худоба 45 кр. Про животи
і ліси 20 кр. Веняжин Франклїн 16 кр. На до-
свьїтках 22 кр. Серед ледового моря 25 кр. Житє
сьв. великомученика і лікаря Панталеймона 20 кр.
Дрібна птиця господарска, а великі гроші 20 кр.
Відкрите Америки 22 кр. Звірята шкідливі і пожи-
вотні 42 кр. Перекотиполе 18 кр. Кирил і Методий
22 кр. Молитвенник народний (в звичайній опра-
ві) 20 кр.
в лучшій оправі:
а) хребет полотняний і волочений хрест з переду
25 кр. б) ціла оправа полотняна, береги золочені і
волочений хрест з переду 35 кр. — Молитвенник
народний великий по ціні 90 кр., 1-10, 1-30, 1-60
і 1-80 зр.
Всякі замовленя висилають ся скоро
і точно.

